

френски стилистични черти от Луи XIV, Луи XV или Луи XVI. Декорацията на мебелите – гвуизмерна резба и маркетри, която е негова специалност и варира от растения до стихове – носи стиловите белези на ар нуво. Гале вярва, че функцията на мебелите трябва да намери израз чрез декорацията, а не чрез конструкцията. Надписите на Гале придават символично изражение на идеите му за мебели, напр. маса с надпис "Работата е радост". Този клас мебели, които носят надписи и естетическа наслада отвъд присъщата на самата форма, са твърде на мода във Франция и се наричат *meubles parlants*.

Съвременникът на Гале Луи Мажорел (1859–1926), роден в Нанси, е син на производител на стилова мебел от XIX в. и е един от основните представители на стила ар нуво и най-виден изразител на *школата в Нанси*. Мажорел наследява бащиния си мебелен бизнес през 1879 г. и започва да проектира мебели в модните тогава стилове Луи XIV, Луи XV, и Луи XVI. Препочитайки рококо-то, едва в края на века под влияние на Гале проектира в стил ар нуво. Той организира производство на редица силно украсени мебели по джоба на средната класа. През 1916 г. фабриката е изгорена. Преди той да успее да я построи отново, се появява следващият стил – ар деко, към който Мажорел бързо се пренастройва. Луи Мажорел достига гръзка неконвенционалност на формата при мебелите. Неговото място в мебелното творчество е сравнимо с това на Гале при стъклените изделия. Неговите творби са особено пластични по конструкция; главната черта за тях е грациозната и динамична линия. Най-важните форми моделира с глина, а после ги повтаря с дървесина. Постепенно в най-добрите му творби историческите стилове биват дискретно подчинени, като единствено текущата линия остава да доминира в силуета. Творчеството на Луи Мажорел остава в съкровищницата на най-доброто от стила ар нуво.

За разлика от Гале и Мажорел, другите мебелисти от Нанси са всъщност архитекти – това са Емил Андре, най-големият архитект на Нанси, Жак Грюбер и Йожен Вален. Мебелните образци на Вален са повече в маниера на Мажорел от другите творци от Нанси. Той възприема подобна скулптурна и динамична форма, базирана на флорални и необарокови инспирации. По-късно, към 1900 г., той, подобно на Мажорел, напуска флоралните форми за сметка на по-абстрактна декорация, или липса на такава, като разчита единствено на грациозния силует на конструкцията, за да

Йожен Вален. Мебели за кабинет от музей "Екол дьо Нанси"

Ектор Гиймар. Вход на метрото в Париж

осигури декоративния акцент. Този стил с големи гладки повърхности е по-прост, строг и интернационален и продължава до избухването на Първата световна война. След смъртта на Гале, *школата в Нанси*, лишена от ръководството му, запада и се завръща отново към стила Луи XV.

В контраст на мебелите от Нанси, парижката мебел е по-малко тежка, по-изящна